

net begyndt at hæves, og Taagen at forsvinde, og som et vigtigt Led i Bestræbelserne i denne Retning, kan man hilse denne lille Pjece af den bekendte kvindelige Specialist i Hud- og Kønssygdomme, Læge Johanne Fejlberg, der i den foreliggende Bog omhyggelig gennemgaar de 3 vigtigste Kønssygdomme, giver vejledende Raad med Hensyn til deres Behandling, og maner til ikke at se paa disse Sygdomme anderledes end paa andre Sygdomme, og først og fremmest ikke betænke sig paa at lade dem komme under ordentlig Behandling.

Kvinderne har Grund til at være Johanne Fejlberg taknemmelig for den lille velskrevne Bog. Hendes Behandling af dette vanskelige Emne er saa alvorlig og klar, at enhver kan forstaa hende, og tillige saa taktfuld, at Bogen kan ligge fremme paa ethvert Dagligstuebord, og bør gives unge Sønner og Døtre i Hænde. Dette Foredrag kan komme til at gøre megen Gavn, særlig for Mødre og vordende Mødre, men det kan ogsaa blive til Gavn for de unge, der læser Bogen med Omtanke.

Kvinder paa Scenen.

Dagmartheatret.

Som en Flom af stærke frigjorte Strømme glider Islands unge Digter-Tanker ned til os og overgyder os med sin forfriskende og fornyende Kraft.

Om der end ved alle Ungdomsarbejder er let sæte Mangler, saa beruser de ved Troen paa egen Styrke og ved Valget af Emne, der trods Tidens Hang til Overfladiskhed paa tvinger den sin Alvor.

»Ønsket« af Johann Sigurjonsson er bygget over et gammelt islandsk Sagn om en ung, søgende Skolar fra Begyndelsen af det 18. Aarhundrede; han faar Trang til at fordybe sig i den oversanselige Verdens Hemmeligheder, og ved Trolddom og anden Mærkets Gjærning vil han vinde Magt over Mennesker.

De kaldte ham »Galdre Loftur«.

Dramaet drejer sig nu om Kampen om hans Sjæl. Striden staar mellem de onde Magter, som han selv har fremmanet, og to unge Kvinder. Hverken den, der ofrer ham sit Legeme, eller den, der skænker ham sin Sjæl, kan frelse ham —

han maa forfølge sit Maal til Døden.

Disse to unge Kvinder udførtes af Frk. Gudrun Houlberg og Fru Ellen Rindom. Frk. Houlberg som Disa med det glade, lyse Sind, og med sit fantasirige og kultiverede Syn paa Barnevennen Lofturs Ejendommeligheder, naaede paa sine Steder rigtig gode Virkninger, især i Scenen i Kirken, hvor Disa ved Krusifixets og Orgelets Magt forsøger at faa ham til at bøje sig for Gud, og i den Scene i 1ste Akt, hvor de, opfriskende deres Barndoms minder, prøver, om det gamle »Flyvetæppe« endnu har den Magt at kunne føre dem afsted paa Fantasiens Vinger; men over hendes Hjemkomst var der noget forceret, saavel over hendes Bevægelser, som over hendes ranke Pigeholdning og raske Stemme.

Fru Rindom virkede med meget Talent i Steinums mere dramatiske Rolle. Hun studerer øjensynlig sin Rolle med megen Flid, og magter ogsaa udmærket de mange Overgange i den fortvivlede unge Kvindes Sind. Det var dog ønskeligt, om Fru Rindom kunde opøve sin Stemme til

Et indlæg i dagens strid. *)

En historie fra virkeligheden.

Rektor kaldte timelærer Vibe ind paa kontoret. Rektor vilde tale om timelærerens datter; der var saa mange rygter i omløb, — om der var noget til grund for dem?

Med skjælvende stemme bebrejdede timelærer Vibe sin rektor, at han kunde antyde noget saadant.

— Ja, men min gode Vibe. De maa dog medgi, at Susanne er meget sterkt udviklet for sin alder.

— Tja, jo...

Lærer Vibe kan jo ikke negte. Og rektor fortæller hvad der sies.

— Jeg forsikrer Dem, hr. rektor, det er bare infam løgn og misundelse. Sussen er jo vakker. Alle maa jo indrømme det. Saa det er vel av pur misundelse.

— Jaja, min gode Vibe. Saa taler vi ikke mere om den ting. — Det er jo sandt, at menneskene ikke er som de burde være overfor hinanden. Og kan de tilsøle og gjøre en misundel-

sesværdig fortræd, saa, neimen, om de betænker sig.

Nei, det var sandelig Vibe ogsaa enig i.

— Ja, saa haaber vi Deres datter faar en god artium da, Vibe. — Farvel.

Timelærer Vibe fik ikke tid til at bukke engang. Han var jo baade litt varm og ikke saa litt forfjamsset heller. For det var jo ikke til at negte: hans datter skulde ha et barn.

Om han kunde faa rundhjulst den gutten litt ordentlig engang! Men gaten var jo ikke stedet. Og Petter Schwartz var saamen ikke saa god at træffe. Alle skrivelser besvarte han overlegent, forretningsmæssig.

Han vilde ikke gifte sig med hende, skrev han, skjønt han jo var rik — »junior« i firmaet — amtets største melfirma. Og grunden var den, at en av disse fordømte tøsene, han hadde været hos inde i Kristiania, hadde smittet ham.

— Jeg er jo all right igjen om ikke saa længe; men da er det jo forsent allikevel. Og jeg er slet ikke virkelig gla i Sussen.

Timelærer Vibe hadde vist sin datter brevet.

For i det længste at skjule sin sør-

gelige oplevelse snørte hun sig, saa hun hadde ondt, — var overgiven gla, jublende, straalende.

Men naar hun var alene hos sig selv, eller sat hos sin gode mor og far, som ikke orket at lægge stene til barnets byrde, da var hun en anden —

De som sa: Gud for en fæl jentunge! vilde kanske ha sagt noget andet, hvis de hadde hørt hendes saare hulken, naar hun sat hos sin mor.

Det blev tydeligere og tydeligere. Og folk snakket som folk altid pleier snakke; men ondskaben syntes den gang at ha bredt sig til alle lag av befolkningen.

Veninderne hilste ikke. Jo, en og anden, med litt mere hjertedannelse end det store flertal, nikkete som om intet var hendt, men allikevell Hun var fortvivlelsen nær; men det maatte ingen merke. Og derfor spaserte hun og lo som før.

— Nei, det kan ikke være sandt. Hun ser da saa straalende lykkelig ut, sa nogen damer, der hadde hørt tale om at Sussen Vibe gik med barn. — Det er umulig!

Naar hun pludselig i spasertiden møtte Petter Schwartz i følge med

*) d. v. s. de i en anden Art. i dette Nr. omtalte norske Barneløve.